

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie A. P.

skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 25 września 2025 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 2 kwietnia 2025 r., sygn. akt XI Ka 731/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt II K 258/22

postanowił:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że w dniu 7 sierpnia 2021 roku na parkingu samochodowym - niestrzeżonym, mieszczącym się przy rodzinnym parku tematycznym „M.” w miejscowości T., woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób zabezpieczenia w postaci centralnego

zamka drzwi samochodu marki P. o numerze nadwozia VIN [...] i numerze rejestracyjnym [...] dostał się do jego wnętrza, a następnie uruchomił w nim silnik, po czym zabrał z miejsca parkowania celem przywłaszczenia, czyniąc swym działaniem straty w kwocie 70.000 zł, działając tym samym na szkodę M. J., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt II K 258/22:

I. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą zmianą w jego opisie, iż numer nadwozia VIN skradzionego pojazdu to [...], tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł (pięćdziesięciu złotych);

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego A. P. na rzecz pokrzywdzonego M. J. kwotę 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.300 zł (dwóch tysięcy trzystu złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 3.063,22 zł (trzech tysięcy sześćdziesięciu trzech złotych dwudziestu dwóch groszy) tytułem zwrotu poniesionych wydatków postępowania.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2025 r., sygn. akt XI Ka 731/23 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Kasację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy skazanego.

Adw. B. P. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, który to wpływ polegał na utrzymaniu w mocy wyroku skazującego, a mianowicie:

1. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez wywiedzenie kategorycznych niekorzystnych dla oskarżonego wniosków z kluczowego w niniejszym procesie poszlakowym dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii i

profilowania kryminalistycznego J. B., dopuszczonej w II instancji, pomimo jednoczesnej oceny opinii jako „nie zawierającej wniosków stanowczych i jednoznacznych” (str. 15 uzasadnienia wyroku), a zatem jako opinii nierozstrzygającej, podkreślającej wątpliwość co do tożsamości sprawcy, a co za tym idzie - dowodu, który nie dawał podstaw do usunięcia wątpliwości, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego i skutkować jego uniewinnieniem;

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów w postaci opinii pisemnej i uzupełniającej ustnej biegłej A. K. (k. 364-385, 469v.-471, 714-723), jako wiarygodnych w stopniu uprawniającym do posłużenia się nimi do weryfikacji kluczowego w niniejszym procesie poszlakowym dowodu z opinii biegłego J. B., a także do weryfikacji pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym pośrednio wyjaśnień oskarżonego (s. 7 oraz s. akapity 1-2 uzasadnienia wyroku) - przy jednoczesnym uznaniu biegłej A. K. za niedającą rękojmi bezstronności (wobec „*powoływania się przez biegłą A. K. na „ustalenia (...) z panią prokurator na temat identyfikacji porównawczej”*” - str. 16 akapit 3 uzasadnienia), która to okoliczność winna bezwzględnie wyeliminować wszelkie opinie tej biegłej sporządzone w sprawie w procesie ustalania stanu faktycznego sprawy i oceny pozostałych dowodów;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., w zw. z art 7 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutów zawartych w pkt I 1. c), d) i pkt I 7. apelacji obrońcy - adw. B. P. i dokonanie niedostatecznej kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia Sądu I instancji, wyrażającej się w dowolnej, nazbyt swobodnej i ogólnikowej analizie zarzutów apelacji, a w konsekwencji błędne uznanie (s. 15-16 uzasadnienia), że w sprawie brak było podstaw do podważenia opinii pisemnej i uzupełniającej ustnej biegłej A. K. (k. 364-385, 469v.-471), podczas gdy biegła w swych opiniach nie sformułowała na tyle stanowczych wniosków, by na ich podstawie wykluczyć z grona potencjalnych sprawców inne osoby niż A. P., zaś te wnioski, które zawarła w opinii właściwej, były sprzeczne z wnioskami z jej ustnej opinii uzupełniającej z rozprawy, zatem posłużenie się przez Sąd II instancji w

jakimkolwiek stopniu opinią tej biegłej przy ocenie dowodów stanowiło rażące uchybienie, zwłaszcza wobec faktu iż ustalenia opinii antropologicznych były zasadniczym dowodem - w ocenie Sądów obu instancji - obciążającym oskarżonego;

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., w zw. z art. 366 k.p.k. i w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutów zawartych w pkt I 6) apelacji obrońcy - adw. B. P. i dokonanie niedostatecznej kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia sądu I instancji, wyrażającej się w dowolnej, nazbyt swobodnej i ogólnikowej analizie zarzutów apelacji, a w konsekwencji błędne uznanie (s. 20 uzasadnienia), że sąd I instancji zasadnie nie przeprowadził z urzędu dowodów z pkt I 1) apelacji, bez wyjaśnienia z czego - w ocenie sądu II instancji - miałyby wynikać zasadność nieprzeprowadzenia z urzędu dowodów w tym kierunku, przy jednoczesnym wskazaniu przez sąd II instancji na brak alibi oskarżonego, podczas gdy dowody te zmierzały właśnie do wykazania, że oskarżony w dacie czynu był poza granicami Polski;
5. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na nieuwzględnieniu przez sąd II instancji przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, podważających zasadność zarzutu popełnienia przez A. P. czynu z art. 279 § 1 k.k. i jednocześnie wskazujących na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, w szczególności poprzez dopuszczenie z urzędu dowodu z:
 - a) nagrań z kamer znajdujących się w okolicy miejsca zdarzenia, które mogły zarejestrować trasę, jaką poruszał się sprawca w skradzionym pojeździe;
 - b) informacji z właściwej dla miejsca zdarzenia jednostki Policji o kradzieżach samochodów odnotowanych w tej okolicy, w okresie przed i po zdarzeniu z dnia 7 sierpnia 2022 r. oraz o ewentualnych sprawcach tych kradzieży - o ile takich ustalono;

c) nagrań z miejsc w Holandii w których według deklaracji oskarżonego przebywał on w czasie zarzucanego mu czynu, które potwierdziłyby przedstawioną przez niego wersję;

d) nagrania z punktu kontrolnego w miejscowości S. na autostradzie A2 z dnia 8 sierpnia 2021 r., gdzie oskarżony dokonywał opłaty za przejazd autostradą;

e) nagrań z kamer na stacji [...] w T. przy ul. [...] z dnia 10 sierpnia 2021 r. ukazujących z tyłu pojazd V., którym poruszał się oskarżony, a następnie poddania ich ocenie, celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w konsekwencji czego doszło do wydania wyroku skazującego opartego na niekompletnym materiale dowodowym;

6. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez dokonanie rażąco błędnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodu w postaci ekspertyzy pozaprocesowej Biura Ekspertyz Sądowych (k. 651-678), co wyrażało się:

a) w całkowitym pominięciu wniosków końcowych tej ekspertyzy, które potwierdzały alibi oskarżonego w zakresie jego podróży przez terytorium Niemiec w kierunku Polski w dniu 8 sierpnia 2021 r.;

b) w nadaniu decydującej wagi przy ocenie tego dowodu nieistotnej okoliczności niezgodności daty i godziny urządzenia z czasem lokalnym - podczas gdy biegli (autorzy ekspertyzy) operowali w całej opinii oraz we wnioskach końcowych czasem lokalnym;

- i w konsekwencji uznaniu, że oskarżony nie miał alibi, podczas gdy właściwie oceniona ekspertyza Biura Ekspertyz Sądowych w sposób oczywisty potwierdzała alibi oskarżonego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym oraz o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozstrzygnięcia kasacji.

Adw. A. R. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie i nie ustosunkowanie się do wszystkich zarzutów podniesionych w środku odwoławczym przez:

a. obrońcę adw. K. P. (pkt 4 apelacji obrońcy) oraz sporządzenie uzasadnienia w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w ww. przepisie, poprzez nierozważenie naruszenia prawa materialnego tj. art. 106 k.k. w zw. z art. 107 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k. w zw. z art. 82 § 1 k.k. i całkowite jego pominięcie w uzasadnieniu wyroku,

b. obrońcę B. P. (pkt II ust. 3 apelacji obrońcy) oraz sporządzenie uzasadnienia w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w ww. przepisie, poprzez nierozważenie błędu w ustaleniach faktycznych co do występowania pojazdu V. na polskich drogach i całkowite jego pominięcie w uzasadnieniu wyroku,

2. art. 410 k.p.k. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i oparcie uzasadnienia na dowodzie w postaci ekspertyzy pozaprocesowej Biura Ekspertyz Sądowych przy ustaleniu faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy pomimo wcześniejszego oddalenia wniosku o przeprowadzenie tego dowodu jako nieprzydatnego do stwierdzenia wskazywanych okoliczności, co w konsekwencji naruszyło prawo do obrony poprzez uniemożliwienie oskarżonemu i obrońcy powoływanie się na wnioski płynące z ww. dokumentu w toku rozprawy apelacyjnej, jak również wyjaśnienie niezgodności daty i godziny z czasem lokalnym,

3. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego obrońcy w postaci dokumentów, tj. ekspertyzy pozaprocesowej Biura Ekspertyz Sądowych jako dowodu nieprzydatnego do stwierdzenia danej okoliczności, a to z uwagi na fakt, że telefon został dostarczony do Biura Ekspertyz Sądowych w L. w 2023 roku, a zatem telefon nie został zabezpieczony procesowo, zaś z k. 666 tejże opinii prywatnej wynika, że w ustawieniach telefonu wprowadzona była data i godzina niezgodna z czasem lokalnym, podczas gdy dowód ten wykazywał, że oskarżonego w dacie zarzuconego mu czynu zabronionego nie było na terytorium Polski, a fakt przeprowadzenia ekspertyzy w 2023 r. nie miał znaczenia dla stwierdzenia dat wykonania zdjęć tym urządzeniem,

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niezgodną z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, ocenę prawidłowości ustaleń dokonanych przez sąd II instancji wyrażającą się w przyjęciu, że:

a. kluczyk przekazany przez pokrzywdzonego był kluczykiem oryginalnym do skradzionego pojazdu, podczas kiedy analiza danych skradzionego pojazdu i przedstawionych kluczyków prowadzi do ustaleń przeciwnych, a tym samym rodzi wątpliwości co do wszelkich depozycji pokrzywdzonego oraz co do pozostałych ustaleń organów ścigania,

b. opinie antropologów, że są zbieżne w stopniu takim, że pozwalają na przyjęcie ich jako podstaw uznania skazanego za winnego zarzucanych mu czynów, podczas gdy opinie sądowe są na tyle dalece odmienne od ekspertyzy prywatnej, że powinny być uznane za nieprzydatne do orzekania,

5. art. 434 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie na niekorzyść oskarżonego poprzez utrzymanie wyroku sądu meriti w mocy w zakresie wymiaru kary i pominięcia przy orzekaniu przez sąd II instancji odpadnięcia tej przesłanki obciążającej.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd II instancji.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w Puławach w odpowiedziach na wniesione kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje wniesione przez obrońców skazanego są oczywiście bezzasadna, co uprawniało do ich oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością

postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji ma miejsce w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, że nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 397/17). O zasadności kasacji nie przemawia oczywiście sama ilość podniesionych zarzutów, lecz jedynie ich trafność.

Odnosząc się kompleksowo do zarzutów sformułowanych w obu nadzwyczajnych środkach zaskarżenia stwierdzić należy, że żaden z nich nie okazał się zasadny. Przy czym podniesione zarzuty, powielone w większości ze zwykłych środków odwoławczych, charakteryzują się mnogością, różnorodnością, powtarzalnością i niepoprawnością sformułowań.

Uwzględniając przedstawioną powyżej argumentację wskazać należy, iż zarzuty zawarte w obu kasacjach obrońców skazanego w istocie zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Lublinie w zakresie poczynionych w sprawie

ustaleń faktycznych co do sprawstwa skazanego. Jednocześnie zauważyć należy, iż skarżący odwołując się do rzekomych uchybień popełnionych przez sąd odwoławczy w żadnym zakresie nie wykazali, aby uchybienia te miały istotny wpływ na wydane rozstrzygnięcie. Sąd odwoławczy, po uzupełnieniu postępowania dowodowego, uwzględniając przy tym fakty o zasadniczym znaczeniu, przeprowadzone na etapie postępowania w I instancji, nie dostrzegł żadnych wątpliwości co do słuszności uznania winy i sprawstwa A. P..

W pierwszej kolejności odnosząc się zarzutów obraży art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., zawartych w obu kasacjach (odpowiednio punkty 3, 4 i 6 kasacji wniesionej przez adw. B. P. oraz punkty 1 i 4 kasacji wniesionej przez adw. A. R.) wskazać należy, że wbrew twierdzeniom autorów kasacji, Sąd Okręgowy w Lublinie działając jako sąd odwoławczy, dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, co w sposób jednoznaczny wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd ten bowiem w sposób właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, na co wskazuje treść uzasadnienia wyroku, a zatem w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Przeprowadzona w ten sposób kontrola odwoławcza doprowadziła do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku. Odnosząc się do utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego, wskazać należy, że zrealizowanie obowiązków wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, lecz także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach, argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty zawarte we wniesionym środku odwoławczym za zasadne bądź też za bezzasadne. Do naruszenia tych przepisów może więc dojść wtedy, gdy sąd drugiej instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w apelacji lub wręcz ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że zarzut jest zasadny lub że jest niezasadny (zob. postanowienie SN z dnia 16 października 2024 r., V KK 371/24; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., II KK 88/25), co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie.

Sąd odwoławczy w sposób pełny i należyty rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji, swoją decyzję w tym przedmiocie szczegółowo uzasadniając. Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że stan faktyczny w sprawie został oparty na dowodach uznanych za wiarygodne, a ich wiarygodność nie została skutecznie podważona, tym samym ustalony stan faktyczny odzwierciedla przebieg inkryminowanego zdarzenia.

Odnosząc się wprost do kasacji wywiedzionej przez adw. B. P., podnieść trzeba, że skarżący w punktach 1 i 2 kwestionuje treść opinii biegłych J. B. i A. K., dopuszczonych na etapie postępowania odwoławczego. Wbrew jednak twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podnoszone w tym zakresie okoliczności w sposób jednoznaczny rozstrzygnął. Jednocześnie zarzuty te dotyczą jednoczesnej obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., co jest niedopuszczalne. Naruszenie zasady *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie równo-prawne wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości, niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2022 r., II KK 263/22). Zatem przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny (zob. wyrok SN z dnia 11 maja 2017 r., II KK 18/17; postanowienie SN z 14 grudnia 2022 r., IV KK 497/22).

Zatem fakt, że w stanie dowodowym sprawy skazany prezentuje inną wersję zdarzenia od tej przyjętej przez sąd, nie oznacza zaistnienia przesłanek o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. W tym kontekście jedynie stwierdzić wypada, że z uzasadnienia wyroku sądu nie wynika bynajmniej, aby miał on jakiegokolwiek wątpliwości co do przypisaniu skazanemu winy za przypisany mu czyn. Jednocześnie zauważyć należy, iż nakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k. odnosi się jedynie do wątpliwości jakie, na tle realiów konkretnej sprawy, powziął organ procesowy. Stąd dla oceny, czy nie został naruszony zakaz tłumaczenia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego nie są istotne wątpliwości zgłaszane przez stronę (zob. postanowienie SN z dnia 29 marca 2022 r., I KK 85/22; postanowienie SN z dnia 21 września 2021 r., II KK 424/21).

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., jak również art. 410 k.p.k., wskazany w punktach 4, 5 i 6 omawianej kasacji. Jeżeli ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, słowem, a zatem odpowiada wymogom nałożonym przez art. 7 k.p.k., to wówczas sąd odwoławczy zwolniony jest od równie drobiazgowego odniesienia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości rzeczoną ocenę. W takim wypadku, zadawalające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji (zob. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08). Z kolei istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają (zob. postanowienie SN z dnia 13 maja 2024 r., IV KK 50/24).

Odnosząc się z kolei do kasacji wniesionej przez adw. A. R., w pierwszej kolejności wskazać trzeba na wadliwość zarzutu zawartego w punkcie 2 wskazanej kasacji. Jak już wskazywano wyżej, naruszenie art. 410 k.p.k. polega na pominięciu pewnych dowodów w sprawie (zob. postanowienie SN z dnia 8 października 2024 r., I KK 199/24). W przedmiotowej sprawie, jak wynika z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, ekspertyza pozaprocesowa Biura Ekspertyz Sądowych z 13 września 2023 r. była poddana ocenie dowodowej, a tym samym stanowiła również podstawę ustalenia faktów, co do daty i godziny na telefonie, która to okoliczność została stwierdzona podczas badań urządzenia i nie była kwestionowana.

Za chybiony również uznać należy zarzut z punktu 3 kasacji adw. A. R., dotyczący oddalenia wniosku dowodowego. Wskazać bowiem należy, iż to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu (zob. wyrok SN z dnia 4 października 2018 r., III KK 454/17). Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. Analiza akt sprawy wskazuje, że sąd odwoławczy

zasadnie oddalił wniosek dowodowy obrońcy, uznając jego nieprzydatność do stwierdzenia danej okoliczności.

W końcu także zarzut z punktu 5 omawianej kasacji jest całkowicie niezasadny, albowiem nie sposób twierdzić, że utrzymanie wyroku sądu pierwszej instancji w mocy było orzeczeniem niekorzystnym dla skazanego. Przypomnieć należy, że wskazany w kasacji jako naruszony przepis art. 434 § 1 k.p.k., wyrażający zakaz *reformationis in peius*, zabrania wprowadzie orzekania „na niekorzyść”, lecz nie może on być interpretowany jako nakaz orzekania „na korzyść” (zob. postanowienie SN z dnia 4 marca 2008 r., III KK 302/07; postanowienie SN z dnia 8 czerwca 2022 r., I KK 152/22).

Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, istotą kasacji nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla skazanego niekorzystny. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. Tym samym stanowisko skarżących w tym zakresie zawiera wyłącznie subiektywną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Reasumując, skarżący zmierzają do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktowali jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., IV KK 95/25).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że podniesione w omawianych kasacjach zarzuty, mimo że szeroko rozbudowane, były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

SSN Anna Dziergawka

[J.J.]

[r.g.]